

**Aage Fogh:** På mit partis vegne skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag. Jeg vil gerne stille et spørgsmål til den højtærede justitsminister. Det er: hvem skal betale? Jeg er forberedt på, at ministeren vil svare: det skal selvfølgelig den part, der taber. Men det vigtigste er, at man får forlig, og jeg ved af gammel erfaring, at forliget ofte strander, når man skal til at afgøre, hvem der skal betale omkostningerne ved første møde. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede justitsminister, om der ikke er mulighed for, at man kan ændre loven sådan, at hvis der bliver forlig, påtager det offentlige sig udgifterne ved det første forligsmøde; jeg tror, det vil give flere forlig, og det er jo hensigten. Hvis man spørger, hvor man skal tage pengene fra, så kan det selvfølgelig altid diskuteres, men vi har jo politikasserne, der hører under statsregnskabet, og jeg tror godt, de kunne give det, denne lille lovændring ville koste.

På grundlag af disse bemærkninger vil jeg foreslå, at lovforslaget kommer i udvalg, så vi kan drøfte det i enkeltheder.

**Skræppenborg-Nielsen:** Selv om det foreliggende lovforslag vel ikke kan siges at være af særlig stor betydning — det drejer sig jo blot om en ajourføring af visse tjenesteydelser som allerede sagt af foregående ordførere — kunne der alligevel med lidt god vilje siges en hel del om lovforslaget. Men da jeg ikke har denne gode vilje, skal jeg nøjes med på mit partis vegne at tiltræde lovforslaget.

**Bækgaard:** Jeg kan på mit partis vegne anbefale de foreslåede ændringer om større honorarer vedrørende voldgiftssager. Men i tilslutning til det, det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde om fordelingen af udgifterne ved de mange sager, kunne det være interessant, om den højtærede justitsminister kunne oplyse, hvor mange sager der bliver afgjort ved voldgift efter det første forligsmøde.

**Justitsministeren (Hans Hækkerup):** Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget fra alle sider.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh har naturligvis ret i, at det er parterne, der bærer omkostningerne, medmindre der er tale om

fri proces. Det ærede medlem rejste det spørgsmål, om man ikke, hvor der indgås forlig, kunne overlade det til det offentlige at betale omkostningerne. Jeg forstår meget vel begrundelsen, og jeg tror, det er rigtigt, at et forlig ofte vil strande på omkostningsspørgsmålet. Alligevel må jeg have lov at sige, at uanset at jeg er særdeles villig til at drøfte spørgsmålet i det udvalg, der nu bliver nedsat til behandling af lovforslaget, er jeg ikke på forhånd særlig stemt for at følge den af det ærede medlem anviste vej, men vi kan diskutere sagen.

Når det ærede medlem specielt ville knytte betalingen af disse omkostninger i forligstilfælde til politikasserne, må jeg måske sige, at det ærede medlem jo som statsrevisor har været med til at rejse spørgsmålet om at affive disse politikasser. Nu sporer jeg en vis pessimisme hos det ærede medlem med hensyn til at gennemføre dette attentat. Jeg tror imidlertid ikke, at den fremgangsmåde, det ærede medlem anviser, er farbar. Vi vil inden så forfærdelig længe vende tilbage til spørgsmålet om politikasserne, og hvis der skal være tale om, at det offentlige skal betale, tror jeg det er rigtigt, at det bliver statskassen.

Til det ærede medlem hr. Bækgaard blot den bemærkning, at jeg ikke har præsent, hvor mange sager der er forligt, men jeg skal søge at skaffe det oplyst i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.*

**Kaj Rasmussen:** Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov for Færøerne om pantsætning af fangst.*

(Lovforslaget findes i tillæg A sp. 27, fremsættelsen i tidenden sp. 48).